

Μετ' οὐ πολὺ, ὁ ὑπενδύτης τοῦ κατέστη λίαν στενόχωρος καλύων τοὺς τῆς καρδίας τοῦ παλμοῦς, ὅθεν ἔσχισεν αὐτόν. Εἶτα, τὸ ξίφος τοῦ κατέστη λίαν βαρὺ διὰ τὴν χειρὰ του, καὶ τὸ ἔρριψε μακρὰν. Ἐνίοτε ἐφάνετο αὐτῷ ὅτι τὰ βήματα ἀπεμακρύνοντο, καὶ ὅτι ἐπλησιάζε νὰ διαφύγῃ τοὺς δολοφόνους· ἀλλ' εἰς τὰς κραυγὰς τούτων ἄλλοι σφαγεῖς, οὐτινες εὐρισκόμενοι ἐν τῇ ὁδῷ, ἦν διέτρεχον, καὶ ὡς ἐκ τούτου πλησιέστεροι, ὥρμουν κατ' αὐτοῦ ἀφίνοντες τὸ αἰματηρὸν ἔργον των. Αἶφνης εἶδεν ἐνώπιόν του τὸν ποταμὸν ῥέοντα ἡσυχῶς πρὸς τὰ ἀριστερά. Τῷ ἐφάνη δὲ ὅτι ἡσθάνετο, ὡς ἡ καταδιωκόμενη ἔλκρος, μεγίστην ἔφειν νὰ ῥιφθῇ εἰς αὐτόν. Μόνη ἡ υπερτάτη τοῦ λογικοῦ ἰσχὺς ἡδυνήθη νὰ τὸν ἀνταχαιτίσῃ. Εἰς τὰ δεξιὰ αὐτοῦ ἦτο τὰ Λουῆρον, πένθιμον, ἀκίνητον, ἀλλ' ἐν ᾧ ἡκούοντο κρότοι ὑπόκωφοι καὶ ἀπίστοι. Διὰ τῆς κινήσεως αὐτοῦ γεφύρας εἰσῆρχοντο καὶ ἐξήρχοντο κράνη καὶ θώρακες ἀντανκλιῶντες ψυχρῶς τὰς τῆς σελήνης ἀκτίνες. Ὁ Δελχμὸς ἀνεμνήσθη τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας, ὡς εἶχε μνηστῆ τοῦ νυμφάρχου. Οὗτοι ἦσαν οἱ δύο μόνον προστάται του. Συνήθροισεν ὅλας αὐτοῦ τὰς δυνάμεις, ἡτένισε πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ εὐχηθεὶς ἔντα ἀσπασθῇ τὸν καθολικισμόν, ἀν ἐσώζετο, ἐποίησε περιστροφὴν τινα, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας οἱ διωκταὶ τοῦ ἀπώλεσαν τρικοντάδα βηματιῶν, ὥρμησεν εὐθὺς πρὸς τὸ Λουῆρον, ἐρρίφθη ἐπὶ τῆς γεφύρας ἀναμῖξ μετὰ τῶν στρατιωτῶν, ἔλαβε νέαν πληγὴν ἐγχειριδίου, ὅπερ ὠλίστησεν ἐπὶ τῶν πλευρῶν του, καὶ μεθ' ὅλας τὰς κραυγὰς: «Φονεύσατέ τον! φονεύσατέ τον!» αἰτίνες ἀντήχουν ὀπισθέν του καὶ περὶ αὐτόν, μεθ' ὅλην τὴν ἐπιθετικὴν στάσιν τῶν φρουρῶν, ἐρρίφθη ὡς βέλος ἐν τῇ αὐλῇ, ἔφθασε δι' ἐνὸς ἀλματός εἰς τὸν πρόδομον, ἀνῆλθε τὴν κλίμακκα, ἔφθασεν εἰς τὴν δευτέρον ὄροφον, ἀνεγνώρισε θύραν τινα, καὶ στηριχθεὶς ἐπ' αὐτῆς ἤρξατο νὰ τὴν κρούῃ διὰ τε τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν του.

— Ποῦς εἶναι; ἐψύθυσε γυναικεῖα τις φωνή.

— ὦ! Θεέ μου! Θεέ μου! εἶπε διὰ φωνῆς μόλις ἀκουσμένης ὁ Δελχμὸς. Ἐρχονται... τοὺς ἀκούω... Ἰδοὺ αὐτοί!... Τοὺς βλέπω... ἐμέ!... ἐμέ!...

— Τί σὰς; ἐπνεύλασεν ἡ φωνή.

Ὁ Δελχμὸς ἀνεμνήσθη τοῦ συνθήματος.

— Ναβάρρα!.. Ναβάρρα!.. ἐκραύγασε.

Ἡ θύρα ἠνεῳχθη ἀμέσως. Ὁ Δελχμὸς χωρὶς νὰ ἰδῇ, χωρὶς νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν Γιλόννην, εἰσώρμησεν εἰς τινὰ προθάλαμον τοῦ προδόμου, διήλθε τὸν διαδρόμον καὶ δύο ἢ τρία δωμάτια, καὶ ἔφθασεν ἐπὶ τέλους εἰς τινὰ κοιτῶνα φωτισμένον ὑπὸ κρεμαστῆς λυχνίας.

ὑπὸ περπατήσαντα ἐκ βελούδου κεντημένῃ διὰ χρυσῶν κρίνων, ἐπὶ κλίνης ἐκ γεγλυμμένης δρυός, γυνὴ τις ἡμίγυμνος, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ ἀγκυῶνός της ἔβλεπε πλήρως τρόμου. Ὁ Δελχμὸς ὥρμησε πρὸς

— Δέσποινα!, ἐκραύγασε, φονεύουσι, σφάζουσι, τοὺς ἀδελφούς μου. Θέλουν νὰ φονεύσουν. νὰ σφάζουν καὶ ἐμέ... Ἄ εἰσθε ἡ βασίλισσα... σώσατέ με, σώσατέ με!

Καὶ ἔπασεν εἰς τοὺς πόδας της, ἀφίνων ἐπὶ τοῦ τάπητος πλατὺ ἔχνος αἵματος.

Βλέπυσσε τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ὡχρόν, καταβεβλημένον, γονυπετῇ ἐνώπιόν της, ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρρας ἠγέρθη ἔντρομος κρύπτουσα τὸ πρόσωπον μεταξὺ τῶν χειρῶν της καὶ κραυγάζουσα βοήθειαν.

— Δέσποινα! εἶπεν ὁ Δελχμὸς καταβάλλων ὑπερτάτην προσπάθειαν ὅπως ἐγερθῇ, ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, μὴ κραυγάζετε, διότι ἂν σὰς ἀκούσουν ἐχάθην! Δολοφόνου με καταδιώκουσι. Ἀνῆρχοντο τὴν κλίμακκα ὀπισθέν μου. Τοὺς ἀκούω... Ἰδοὺ, ἔρχονται... ἔρχονται...

— Βοήθειαι! ἐκραύγασεν αὐθις ἡ βασίλισσα, ἔξω φρενῶν... βοήθειαι!

— Ἄ! σεῖς με φονεύετε! εἶπεν ὁ Δελχμὸς ἐν ἀπελπισίᾳ. Νὰ ἀποθάνω διὰ τόσῃ ὠραίας φωνῆς!... νὰ ἀποθάνω διὰ τόσῃ ὠραίας χειρὸς!... Ἄ! οὐδέποτε θὰ τὸ ἐπίστευον!

Κατ' ἐκεῖνην τὴν στιγμήν, ἡ θύρα ἠνεῳχθη βιαίως καὶ στίφες ἀνδρῶν ἀσθμαίνοντων, μαινομένων, τὸ πρόσωπον ἐχόντων πλήρως αἵματος καὶ πυρίτιδος, εἰσώρμησαν προτεινόντες πυροβόλα, *à la baïonnette* καὶ ξίφη, εἰς τὸν κοιτῶνα.

Ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν ἦτο ὁ Κοκονᾶς, ὠρθομένην ἔχων τὴν κόμην, τὰ ὠχροκύννα ὄμματά του ὀρθοκινεῖα, καὶ τὴν παρειὰν τετρακυματισμένην ὑπὸ τοῦ ξίφους τοῦ Δελχμὸς, ὅπερ εἶχεν ἀφίσει ἐπὶ τὸν αἵματόεντα αὐλάκκα. Οὕτω παρκαμμορφωμένος ὁ Πεδεμόντιος ἦτο φοβερός τὴν ὄψιν.

— Διάβολε! ἐκραύγασεν, ἰδοὺ αὐτός, ἰδοὺ... Ἄ! τὴν φορὰν ταύτην δὲν μὰς φεύγει.

Ὁ Δελχμὸς παρητήρησε περὶ αὐτόν μὴ ἤθελεν εὐρεῖ ὄπλον τι, ἀλλ' οὐδὲν εὔρε. Τότε παρητήρησε τὴν βασίλισσαν καὶ εἰδε βελὸν οἶκτον ἐπὶ τοῦ προσώπου της ἐζωγραφισμένον. Τότε ἐνόησεν ὅτι αὐτὴ μόνη ἡδύτατο νὰ τὸν σώσῃ, ὅθεν ὀρμήσας τὴν ἐνηγκλίσθη.

Ὁ Κοκονᾶς ἐπροχώρησε τρία βήματα, καὶ διὰ τῆς αἰχμῆς τῆς μακρᾶς σπάθης του διετρύπησεν ἄπαξ ἔτι τὸν ὦμον τοῦ ἐχθροῦ του, σταγόνες δὲ τινες θερμοῦ καὶ ἐρυθροῦ αἵματος ἐκηλιδώσαν τὴν δεκαεῖς τὴν λευκὴν καὶ μυρωμένην ἐσθῆτα τῆς Μαργαρίτας.

[Ἐπειτα συνέχισα].

K.

— Ναί.

— Τότε λοιπὸν εἰσθε ὁ Τζελλ-Βένης, υἱὸς τοῦ Ῥεσιδ-Μολλά;

— Ἀναμφιβόλως. Ἀλλὰ πρὸς τί αἱ τοσαῦται ἐρωτήσεις;...

— Εὐαρεστήθητε νὰ με ἀκολουθήσητε, Βένη-ἐφέντη, ἐξηκολούθησεν ὁ Μολλάς μετ' ὀλίγον θὰ μάθητε τὴν ἀλήθειαν.

Ὁ σοβρὸς καὶ περίλυπος τόνος τῆς φωνῆς, μεθ' ἧς ὁ μουσουλμάνος ἱερεὺς εἶπε τοὺς λόγους τούτους, τὸ πλήρες θλίψεως ὕφος, μεθ' οὗ ἔβλεπε τὸν Τζελλ, παρηγάγον ἐπ' αὐτοῦ ζωηρὰν ἐντύπωσιν ὅλη ἡ χαρὰ του ἐξέλιπε διὰ μιᾶς, καὶ ὡς ἄνθρωπος αἰφνιδίως ἐν τῷ μέσῳ ὠραίου ὀνείρου ἀφυπνισθεὶς, ἠρώτησε ποῦ ἤθελεν νὰ τὸν ὀδηγήσωσιν.

— Εἰς τὸ μέγρον τοῦ Ῥεσιδ-Μολλά, τῷ εἶπον, διότι τῷ συνέβη μέγα δυστύχημα...

— Ὁ πατήρ μου... ὁ ἀδελφός μου... ἡ ἐξκαδέλφη μου;... ἠρώτησεν ἀνήσυχος ὁ Τζελλ, ἀκολουθῶν τοὺς ἱερεῖς.

— Ὁ πατήρ σας εἶναι γενναῖος ψυχὸς Μουσουλμάνος, θὰ δυνηθῇ νὰ ὑποφέρει ἀξιοπρεπῶς τὸ ἄλγος, ὅπερ ὁ Ἀλλάχ τῷ στέλλει· καὶ ἡ ἐξκαδέλφη σας δὲ ἡ Ἀζιβὲ Χανούμ εἶναι καὶ αὐτὴ ὑποτεταγμένη εἰς τὸ θεῖον θέλημα.

— Λοιπὸν ὁ ἀδελφός μου Τεφδικ ἀπέθανεν! ἀνεφώνησεν ὁ Τζελλ ἐκραγεὶς εἰς δάκρυα.

— Ναί, ἐφέντη, χθὲς κατὰ τὴν ὥραν ταύτην... ἡ ὡς ἔγγιστα.

Ὁ ἀξιοματικὸς ὁδεύων παρὰ τὸν Μολλᾶν ἔστη ἐμβρόντητος, σχεδὸν προσκολληθεὶς εἰς τὸν τόπον, ἔνθα ἔμαθε τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του.

— Ἀλλάχ, Ἀλλάχ, εἶναι δυνατόν! ὁ Τεφδικ, ὁ τόσον νέος τόσον ὠραίος, καὶ πρὸ πάντων τόσον ἀγαθός!...

— Αἱ ὠραιότεραι ψυχαὶ πρέπει νὰ κοσμήσωσι τοὺς κήπους τοῦ Παρδεισοῦ· ἀγνοεῖτε τοῦτο, Βένη-ἐφέντη;

Ἡ ἀταραξία τῶν εὐσεβῶν τούτων ἀνθρώπων, τῶν εἰθισμένων νὰ θεωρῶσι τὸν θάνατον ὡς ἀπαλλαγὴν τῶν βασάνων, ἐπλήγωσε βαθέως τὴν καρδίαν τοῦ Τζελλ.

Κρύψας τοὺς ὀφθαλμούς ἐντὸς τῶν χειρῶν ἐξεργάγη εἰς χεῖμαρρον δακρύων.

Ὁ Τζελλ ἦτο ἐκ τῶν ἐπιπολαίων ἐκείνων ψυχῶν, αἰτίνες λυποῦνται μὲν βαθέως, ἀλλὰ λησμονοῦσι τὰ πάντα τὴν ἐπαύριον. Τὰς τοιαύτας καρδίας μηδαινή αἰτία καταβάλλει ἢ πληροῖ χαρᾶς· εὐτυχεῖ ὥσως εἶναι αἱ οἶοναι ἐξ ἄμμου τοιαύται καρδίαι, ἐφ' ὧν οὐδὲν διαρκὲς αἰσθημα χαράσσεται, καὶ ὅς τινες δὲν συντριβούσιν οἱ ἐπανειλημμένοι κόλαφοι τοῦ Περσώμενου!

Ὁ ἀνγνωστὴς ἡμῶν γινώσκει ἤδη πῶς ὁ ὠραίος ἀξιοματικὸς, ἐλθὼν εἰς ἐρωτικὴν συνέντευξιν, κατήντησε νὰ διαρρήξῃ διὰ παντός τοὺς μετὰ τῆς προτέρης φιλοκινδύνου ζωῆς συνδέοντας αὐτὸν δεσμούς, ἵνα καταστῇ ἄφ' ἐνὸς μὲν ἀξίος τῆς συγγνώμης τοῦ πατρός, ἄφ' ἐτέρου δὲ τῆς ἀγάπης τῆς ἐξκαδέλφης του Ἀζιβὲς. Πα-

θήση εἰς Προῦσαν, δεκαπέντε ἡμέρας μετὰ τὰ ἀνωτέρω συμβάντα, εἰς τὸ ἀνάκτορον τῆς Α. Μεγαλειότητος τοῦ σουλτάνου, ὅστις πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος χάριν τῶν λουτρῶν εὐρίσκετο αὐτόθι.

Ε'

Ἡ Προῦσα, ἡ ἀρχαία πρωτεύουσα τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας, δις ἀποπεφρωθεῖσα καὶ κατασκαφεῖσα ὑπὸ τῶν κατακτητῶν αὐτῆς, κατέστη ἀπλοῦν πολίχνιον θερμῶν λουτρῶν, ἐν ᾧ οἱ τῆς ἀνωτέρας τάξεως Ὀθωμανοὶ ἀπέρχονται ἵνα διέλθωσιν ἐκεῖ τοὺς θερινοὺς μῆνας. Αἱ θερμαὶ πηγαὶ αὐτῆς θαυματουργοῦσιν ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν, καὶ οὐκ ὀλίγοι παραλυτικοὶ ἐπιστρέφουσιν ἐκεῖθεν ἐντελῶς ἰαθέντες· ἐντεῦθεν λοιπὸν ἡ συρρῆ τῶν λουομένων, οὗτινες βρίθουσι κατὰ τὸ θέρος ἐν Προύσῃ.

Πλὴν δὲ τούτου εἶναι πόλις Ἀνατολικὴ θελκτικωτάτη, ἐκτισμένη ἐπὶ τῶν ὑπωρείων τοῦ Ὀλύμπου τῆς Βιθυνίας, οὗτινος τὸ χιονοσκεπὲς μέτωπον ὑψοῦται ὑπερήφανον ὑπὲρ αὐτήν. Οὐδὲν γρηφικώτερον καὶ μεγαλοπρεπέστερον ἐν ταύτῃ τῶν περιχώρων τῆς Προύσης· λόφοι δεινροσκεπεῖς, πεδιάδες πλήρεις προαιωνίων καστανῶν, ὁμοῖα περίπου πρὸς τὸν λαμπρὸν ἐλαϊῶνα τῶν Ἀθηνῶν, ὄρη ἀπόκρημνα, χεῖμαρροι ὀρηγτικοί, πέτραι ὀξεῖαι, θά ὑπερίμνησκον τὴν Ἑλβετίαν, ἂν μὴ ἡ πλοῦτο ὑπεράνω αὐτῆς ὁ οὐρανὸς διαρκῶς κυανοῦς καὶ δικυγῆς, καὶ ἂν μὴ ὁ ἥλιος ἔρριπτε διηνεκῶς τὰς φλογεράς αὐτοῦ ἀκτῖνας ἐπὶ τῆς ὠραίας Ἀσιατικῆς ταύτης γῆς. Εἶναι ἡ ὠραιότατη καὶ γονιμωτάτη φύσις, συγχρόνως ὅμως καὶ ἀγρία καὶ πολυποίκιλος, ὥς καὶ σύμπασα σχεδὸν ἡ χερσονήσος τῆς Δυτικῆς Ἀσίας· γωνία τις τοῦ παραδείσου, ἡ κοίτις τῶν θεῶν!... Ἀπεγύμνωσαν μὲν αὐτὴν πολλὰκις οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἐπανειλημένως ἀπώλεσε τὰ ὄχυρά αὐτῆς φρούρια καὶ τὰ πολυτελῆ ἀνάκτορα, δὲν ἡδυνήθησαν ὅμως νὰ τὴν ἀφαιρέσωσι καὶ τὸν τοῦ κάλλους στέφανον τοῦτον. Ἡ Προῦσα δὲν βασιλεύει πλέον ὥς πόλις, ἀλλ' ὥς θεά, καὶ πορεύονται ἐκεῖσε ἵνα ἐπικαλεσθῶσιν αὐτήν. Θεραπεύει λοιπὸν, ἐνδυναμοῖ καὶ ἐγχαράσσει ἐν τῇ καρδίᾳ μνήμην ἀνεξάλειπτον θαυμασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης.

Ὁ Ἀβδοῦλ Μετζίτ ἐπορεύετο εἰς Προῦσαν κατὰ πᾶν ἔτος μόνος, σχεδὸν ἀνευ ἀκολουθίας καὶ ἀνευ χαρμηίου, ἵνα περιποιηθῇ ἐκυτὸν, ν' ἀναπαυθῇ, καὶ λησμονήσῃ ἐπὶ εἰκοσι τοῦλάχιστον ἡμέρας ὅτι ἦτο ὁ πρῶτος ἄνθρωπος τοῦ κράτους τοῦ.

Ὁ μέγας βεζίρης (πρωθυπουργὸς) εἶχε διαταχθῇ ὅπως μὴ ταράξῃ αὐτὸν δι' οἰουδήποτε τηλεγραφήματος, δι' οἰαςδήποτε ἀγγελίας κυβερνητικῆς. Ὁ κ.τ.λ.ρ. ἀγασὶ (ἀρχιευνοῦχος) ὤφειλε νὰ μὴ τῷ ἀναφέρει λέξιν περὶ τῶν γυναικῶν τοῦ· ἐδέχετο δὲ μόνον τὰ μηνύματα τῆς βαλιδέ. Ὁ Ἀβδοῦλ Μετζίτ τὰς ὠραιότερας ἡμέρας τῆς βασιλείας τοῦ διήρχετο ἐν Προύσῃ· τοῦθ' ὕπερ δηλοῖ ὅτι καὶ ὁ εὐδαιμονέστατος νομιζόμενος ἄνθρωπος, ὥς τὸν κακοδαιμονέστατον, αἰσθάνεται πολλάκις τὴν ἀνάγκην τοῦ λησμονῆσαι, καὶ ἐν μόνῃ τῇ

λήθῃ εὐρίσκει τὴν ἀληθῆ, τὴν ὅπωςδὴποτε εἰς τὴν ἀληθῆ εὐδαιμονίαν προσεγγίζουσιν γαλήνην!...

Ἡ κατοικία τοῦ σουλτάνου ἀληθῶς εἰπεῖν δὲν ἦτο ἀξία τοῦ ὀνόματος *σεραγίου*, ὅπερ οἱ Προυσαεῖς δίδουσιν αὐτῇ. Ἦτο μέγα τετράγωνον οἰκοδόμημα, ἐκ ξύλου βεβαμμένου, ἔχον στέγην ἐπίπεδον, θυρίδας πολυαριθμούς καὶ συμμετρικάς, κεκαλυμμένας διὰ λεπτῶν δικτυωτῶν. Αὐλὴ τις ἐστρωμένη μὲ πορσελάνην ἰταλικήν, πρὸς δὲ καὶ πεφυτευμένη διὰ συκομορεῶν, κεκοσμημένη δὲ καὶ διὰ κρήνης σκεπομένης ὑπὸ μαρμαρίνου ἀετώματος, κατεῖχε τὸ κέντρον τοῦ αὐτοκρατορικοῦ οἴκου· ἀπὸ ῥαντος κῆπος περιέβλαπτεν καὶ ἀπεχώριζεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς λοιπῆς πόλεως· ἀλλὰ τὸ ἀποτελοῦν τὴν ἀξίαν τοῦ παλαίου τούτου Ὀθωμανικοῦ μεγάρου, τοῦ ἀνακκινισθέντος ἵνα κατοικήσῃ ἐν αὐτῷ ὁ σουλτάνος, ἦτο ἡ μοναδικὴ τοποθεσία, ἣν κατεῖχεν.

[Ἐπειτα συνέλξει].

K

ΤΟ ΔΑΣΟΣ ΤΗΣ ΦΤΩΧΙΑΣ

Νέος τις, κατὰ ψυχρὰν χειμερινήν νύκτα εὐρίσκετο εἰς τὴν εἰσόδον δάσους, οὗτινος μόνῃ ἡ ἀπαισία θέα ἤρκει νὰ ἐμπνεύσῃ φρίκην.

Υψηλὰ δένδρα ἀπεψιλωμένα τῶν φύλων των, πυκναὶ ὀξώδεις παραφυάδες, ὑπὸ τὰς ὁποίας συνεπλέκοντο ἄκανθαί, στενοὶ καὶ σχολιοὶ δρόμοι, κατάμεστοι χαλίκων, διασχιζόμενοι καὶ συμπλεκόμενοι ὡς νήματα ἐμπεδευμένου δικτύου, ἰδοὺ τί προσέπιπτον εἰς τὸ βλέμμα τοῦ εἰς τὸ δάσος ἐκεῖνο εἰσδύοντος.

Ὁ νεανίας ἐβάδιζε γοργῶ τῷ ποδὶ· μέριμνά τις ἐπεσκίαζε τὸ μέτωπόν του ὅλην τὴν προσοχήν του ἀφαιρούσας, δι' ὃ δὲν ἐνόησεν ὅτι ἐφ' ὅσον προῦχῶρει τὰ δένδρα καὶ οἱ θάμνοι συνεπυκνοῦντο, καὶ οἱ δρόμοι ἐγίνοντο σπανιώτεροι.

Προῦχῶρει ἀκαταπαύστως.

Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀπελπίσθεις ὅτι θὰ ἐξέλθῃ τοῦ λαβυρίνθου ἐκεῖνου εἰς ὃν ἀπεπλανήθη, κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἀπηυδνός.

Ἐμείνει δ' ἐπὶ πολὺ ἐν τῇ θέσει ταύτῃ, διότι τὸ ψῦχος εἶχε παγώσῃ τὰ αἰμωδιασμένα μέλη του, καὶ ἡ ἐκ τῆς μακρᾶς πειρείας του κόπωσης εἶχεν ἐξαντλήσῃ τὰς δυνάμεις του.

Αἰφνης ἐκ τῶν ἀλγηδόνων του ἐξέβαλε κραυγὴν ἣν ἡ ἥχῳ ἀντελάλησε μακράν.

Ἠνώρθωσε τὴν κεφαλὴν του· εἰς ἀνὴρ καὶ δύο γυναῖκες ἴσταντο ἐνώπιόν του, χωρὶς οὔτε νὰ ἴδῃ οὔτε ν' ἀκούσῃ πῶς ἦλθον.

Ἀνετρίχισας τὰ βλέμματα τῶν τριῶν ἐκεῖνων ὄντων προσηλοῦντο ἀτενῶς ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ του.

Ὁ μὲν ἀνὴρ ἐφόρει ποδήρη χλαμύδα χρυσοῦφῃ, ἐσφιγμένην περὶ τὴν ὀσφύν του διὰ ζώνης, ἥς αἱ ἀδαμάντιναι πόρπαι διέχεον φωσφορίζουσιν λάμψεις, εἰς τὸ πλευρόν του δ' ἐκρέματο ξίφος.

Ἡ μία τῶν γυναικῶν ἐφόρει μέλαιναν ἐσθῆτα καὶ ἐρυθρὰν ζώνην.

Ἡ δ' ἑτέρα ἐφόρει κυανοῦν χιτῶνα μετὰ δερματίνης ζώνης· ἐκράτει δ' εἰς τὴν χεῖρά της πέλεκυν ἐφ' οὗ ἐστηρίζετο.

— Τί κάνεις αὐτοῦ; τὸν ἠρώτησαν συγχρόνως καὶ οἱ τρεῖς.

— Παιδεύομαι, ἀπεκρίθη ὁ νέος, λυπηθῆτέ με.

— Τί θέλεις;

— Νὰ βγῶ τὸ γρηγορώτερον ἀπ' αὐτὸ τὸ καταραμένο δάσος.

— Διάλεξε ἓνα ἀπὸ μᾶς γιὰ νὰ λθῇ μαζί σου, γιατί ἔναν χρειάζεσαι νὰ σοῦ δείξῃ τὸ δρόμο, καὶ πρέπει σὺ νὰ τὸν διαλέξῃς.

Ὁ νεανίας παρετήρησε μετὰ προσοχῆς τὸν ἀνδρα καὶ τὰς δύο γυναῖκας, περιμένοντας ἐν σιγῇ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐξετάσεώς του, ἐντύπωσιν δ' ἐνεποίησεν εἰς αὐτὸν ὁ τὴν χρυσοῦφῃ χλαμύδα ἐνδεδυμένος ἀνὴρ.

— Σένα θέλω, εἶπε.

Τότε παράδοξον μειδίαμα διέστειλε τὰ ψυχρὰ χεῖλη τοῦ ἀγνώστου, καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρά του πρὸς τὸν νεανίαν, ἐνῶ αἱ δύο γυναῖκες ἐξηφανίσθησαν ὡς ὀπτασία.

Ὁ νεανίας, ἄφωνος ἐκ φρίκης, ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ ὁδηγοῦ του καὶ ἀπῆλθε μετ' αὐτοῦ.

Πόσον γοργὰ ἔτρεχον! τὰ δένδρα ἔφευγον ὀπισθὲν των καὶ τὰ βήματα αὐτῶν ἀντήχουν ἀκαταπαύστως ὑπὸ τοὺς πασσίνους θόλους τοῦ δάσους· ἐν τούτοις, μετὰ μίαν ὥραν ἦσαν εἰσέτι ἐν τῷ δάσει.

— Ὡχ! ἀπόστασα! ἐψιθύρισε ὁ νέος σταματήσας ἐν τῷ μέσῳ σταυροδρομοῦ, ἐκ τῆς συναντήσεως πολλῶν δρόμων ἀποτελουμένου.

— Ἐχομε ἀκόμα πολὺ δρόμο καὶ τὰ πόδια μας δὲν βαστοῦν νὰ μᾶς πᾶν ὡς τὴν ἀκρὴ· μὰ σὲ λίγο θὰ περάσῃ ἓνας πραγματευτῆς καθαλάρης. Πάρε αὐτὸ τὸ σπαθί, καὶ ἄμα ζυγώσῃ, χύσου ἀπάνω του, μ' ἡξέ το 'ς τὴν καρδιά του, ἄρπαξε τὸ ἄλογό του, κ' ἔλα νὰ καθαλικέψωμε ἀπάνω καὶ νὰ τραβήξωμε τὸ δρόμο μας.

— Καὶ ποῖος εἶσαι σὺ, εἶπε μὲ φρίκην ὁ νέος, καὶ μὲ συμβουλευεῖς νὰ γείνω φονιάς; Πῶς σὲ λέν;

— Ἐγκλημα!, ἀπεκρίθη ὁ ἀγνώστος.

— Φύγε, μακρὰ ἀπὸ 'μένα, εἶπεν ὁ νέος πρηνῆς πεσὼν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Καταχθόνιος γέλως ἠκούσθη τότε, καὶ ὁ νέος ἀπέμεινε μόνος.

Ἀνηγέρθη, καὶ εἶδεν ἐνώπιόν του τὰς δύο γυναῖκας.

— Τί κάνεις αὐτοῦ; τὸν ἠρώτησαν.

— Παιδεύομαι, ἀπεκρίθη ὁ νέος, λυπηθῆτέ με.

— Τί θέλεις;

— Νὰ βγῶ τὸ γρηγορώτερον μέσα ἀπ' αὐτὸ τὸ καταραμένο δάσος.

— Διάλεξε μιὰ ἀπὸ μᾶς ταῖς δύο γιὰ νὰ λθῇ μαζί σου· γιατί χρειάζεσαι μιὰ νὰ σοῦ δείξῃ τὸ δρόμο, καὶ πρέπει νὰ τὴν διαλέξῃς σὺ.

Ὁ νεανίας ἠτένισε τὰς δύο γυναῖκας καὶ ἐντύπωσιν τῷ ἐνεποίησεν ἡ φοροῦσα